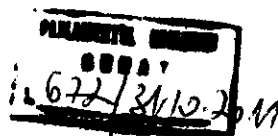
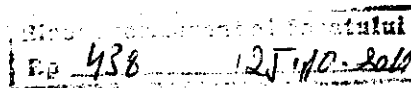

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

2375
13102011

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor*”, inițiată de domnul deputat Daniel Vasile Oajdea – Grupul parlamentar al PD-L (Bp. 438/2011).

I. Principalele reglementări

Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare modificarea art. 32 alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, astfel încât plângerea împreună cu dosarul cauzei să se trimită judecătoriei în a cărei circumscripție domiciliază contravenientul sau persoana care a făcut plângerea, și nu în a cărei rază a fost săvârșită contravenția, așa cum este prevăzut în prezent.

II. Observații

1. Apreciem că reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești (judecătoriile în raza teritorială a cărora s-a săvârșit contravenția) în cauzele având ca obiect plângeri împotriva proceselor verbale de constatare a contravenției este menită să dea expresie garanțiilor procesuale prin asigurarea unei mai bune și mai rapide administrări a probelor.

Considerăm că este mai util ca aceste cauze să se judece la locul săvârșirii faptei decât la domiciliul petentului, pentru buna desfășurare a procesului, deoarece apreciem că la locul săvârșirii contravenției pot fi culese și administrate mai ușor probele, cu mai multă celeritate. Aceasta având în vedere și faptul că, potrivit art. 35 din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, „Plângerile împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor se soluționează cu precădere”*.

2. Mai mult, s-a apreciat în doctrină că s-a optat pentru această competență teritorială și datorită faptului că pot exista și contravenții „locale”. Astfel, potrivit art. 1 și art. 2 din *Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*, chiar consiliile locale pot reglementa și sancționa contravenții, astfel încât este firesc ca acestea să poată fi judecate de judecătoria în raza căreia s-a săvârșit contravenția.

Asupra constituționalității art. 32 alin. (2) din ordonanță, Curtea Constituțională s-a pronunțat în multiple rânduri, între care și prin *Decizia nr. 791/2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor*, în care statua că „instanța de contencios constituțional a observat că textul de lege criticat nu îngrădește dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă însă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești. Curtea a apreciat că, prin reglementarea criticată, legiuitorul nu a înțeles să limiteze controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, ci să asigure un climat de ordine, indispensabil exercitării, în condiții optime, a acestor drepturi constituționale. În plus, reglementarea competenței teritoriale a instanțelor

judecătorești în materie contravențională este menită să dea expresie garanțiilor prevăzute de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor-verbale de contravenție”.

Totodată, prin *Decizia nr. 81/2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor*, Curtea a statuat că Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reglementează regimul juridic al contravențiilor, procedura aplicabilă acestuia fiind una specială, derogatorie de la normele dreptului comun, și nu procedura contenciosului administrativ. Domeniul contravențional, spre deosebire de contenciosul administrativ, nu se regăsește printre cele strict și limitativ prevăzute de art. 73 alin. (3) din *Constituția României, republicată*, în privința cărora legiferarea are loc numai prin lege organică.

3. Considerăm că *Expunerea de motive* a propunerii legislative nu conține suficiente argumente de natură să asigure fundamentarea corespunzătoare a demersului legislativ de referință. Astfel, dintre argumentele care stau la baza stabilirii competenței instanței de la locul săvârșirii contravenției, precizăm următoarele:

- procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția relativă de adevăr, iar proba contrarie revine contravenientului;

- există contravenienți care nu au domiciliul/reședința/sediul în România;

- competența instanței de la locul săvârșirii contravenției nu implică, în mod obligatoriu, deplasarea contravenientului, având în vedere că plângerea se poate transmite și prin poștă, iar judecata se poate realiza și în lipsa contravenientului, potrivit art. 242 din *Codul de procedură civilă*;

- martorii asistenți sau oculari domiciliază, de regulă, în zona săvârșirii contravenției; reglementarea propusă ar genera costuri suplimentare pentru aceștia în situația în care vor fi citați de către instanța de judecată și, în mod cert, un refuz din ce în ce mai sigur de a acorda sprijin poliției în cazurile prevăzute de lege;

- pentru formularea apărării, consilierul juridic poate considera necesară administrarea unor probe suplimentare, pentru identificarea unor detalii pe care numai agentul constatatator le poate furniza (prin raport personal), aspect ce ar genera formalități suplimentare și disfuncționalități în sarcina instituției Poliției Române, în vederea obținerii acestora;

- costurile întregii proceduri se reflectă în cele din urmă în costurile suportate de toți contribuabilii, inclusiv de cei care nu încalcă prevederile legale;

- realizarea, raportarea și centralizarea în evidențe, la nivelul unităților de poliție, a finalității actului de constatare as contravențiilor;

- în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (3) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, „Dovada înregistrării plângerii depuse la judecătoria în termenul prevăzut la alin. (1) se prezintă de contravenient la unitatea de poliție din care face parte agentul constatat, care va efectua mențiunile în evidențe și îi va restitui permisul de conducere”, situație în care, deși nu este necesar să se deplaseze la judecătoria pe raza căreia a fost săvârșită fapta, este necesar oricum să se deplaseze la sediul organului de poliție care a constatat-o.

Totodată, semnalăm faptul că inițiatorul ar fi trebuit să aibă în vedere faptul că, în ipoteza implementării soluției propuse, dispozițiile *Ordonanței Guvernului nr. 2/2001* ar avea aplicabilitate asupra tuturor categoriilor de contravenții și nu doar a celor la regimul circulației pe drumurile publice, așa cum rezultă din argumentele invocate în *Expunerea de motive*.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**

Președintele Senatului